

## Härke konstcentrum

Frösön

### Anniki Andersson

Utställningen pågår till 15 mars.

## En konstutställning blir till

### Anniki Andersson på Härke Konstcentrum

En riktigt bra utställning skulle kunna sägas vara en där verken tillsammans säger mer än vad de en och en någonsin skulle kunna göra. Det vill säga att de individuella verken bildar en helhet som är mer än summan av de enskilda delarna. Fast så är dock inte alltid fallet. Ibland är de enskilda verken starkare än helheten. Anniki Anderssons namnlösa utställning på Härke Konstcentrum faller tyvärr in i den senare kategorin. Andersson visar prov på en oerhörd hantverksskicklighet både som grafiker och keramiker. Många av hennes enskilda verk är mycket starka, men det finns också några som saknar den konstnärliga kvalitet som präglar hennes andra verk. I vissa avseenden tycks de inte dela samma vision. Detta ger ett spretigt intryck vilket påverkar helhetsintrycket.

Två av de mer intressanta verken i utställningen är *Guldbarnet* och *Barnet*. Verken består av samma motiv, med skillnaden att det ena barnet är i guld medan det andra är vitt. Skulpturen avbildar ett foster som ligger i en skål tillsammans med moderkakan och mellan dem går navelsträngen. Verket blir som en genomskärning av livmodern och det finns en tydlig intertextualitet till Lennart Nilssons fantastiska titthålsfotografier från boken *Ett barn blir till*. Vad som gör dessa verk intressanta är hur Andersson använder sig av det lite kitschiga, keramiska uttrycket för att gestalta en naturlig, kroppslig och dold process. Det finns något originellt i hur detta porträtteras. Många keramikskulpturer som man kan se på prydnadshyllor där man hyllar barnet och människans tillblivelseprocess brukar förfinas. Det köttsliga städas undan. Något som med största sannolikhet är en religiös tankerelik där det kroppsliga förknippas med synd och ofullkomlighet, medan det själsliga och andliga ses som mer "rent". Att se Andersson gå ifrån detta är med andra ord ganska uppfriskande.

Detta kan ställas i kontrast till verket *Tänd ett ljus*. Skulpturen påminner om *Barnet* och *Guldbarnet* men saknar helt den originalitet man finner i de senare. Verket består av en skål med ett ljus i mitten. På kanten sitter en liten fågel och inuti står det: "Tänd ett ljus och låt det brinna, låt aldrig hoppet försvinna", i guldtext. Detta är bara kitsch. Det är dessutom ett verk som är centralt placerat. Att radion står på under vernissagen signalerar också att man inte riktigt bryr sig. Är det verkligen en utställning man hamnat i? Känslan är snarare att man går omkring i en butik som säljer krimskrams präglad av klichéer som skänker ytlig tröst via masskonsumtion där *carpe diem* har blivit *carpe dollar*. Med tanke på Anderssons övriga verk är det tydligt att detta inte är hennes intention. Men ALLT påverkar hur en utställning uppfattas, både det man kan och det man inte kan kontrollera.

Det är synd att dessa två ting stjälar uppmärksamheten med tanke på de fantastiska verk som hänger längs väggarna. Dessa serigrafier visar verkligen prov på den poetiska sensibilitet Andersson är kapabel till. Verk med ett eget språk, fria från trötta klichéer.

Text och foto: Freddie Ross

# VOLYM

Volym 2020-03-04